

Kad se zagledam u budućnost...

Svakodnevnica u kojoj živimo nije nimalo jednostavna. Sumorne i ružne stvari se dešavaju veoma često. Novine i televizija su prepuna priča i događaja sa tragičnim završetkom. Na ulicama ima sve više nasilja, nažalost i mladi postaju sve agresivniji. Ogroman broj ljudi je bez posla, a siromaštvo postaje deo svakodnevice. Dosta dece odrasta u bedi bez uslova za normalan ljudski život.

Jednostavno, sadašnjost nije sjajna i ja sve češće razmišljam o nekim boljim budućim vremenima. Nadam se da će sve ove stvari (o kojima sam pisala u uvodu), promeniti na bolje, da će nestati nasilja, siromaštva, ratova, da će se bolesti lakše lečiti, a da će se za najteže, sada neizlečive naći lek. Verujem da će dečiji plač zameniti smeh, da ni jedno dete neće biti gladno i bez roditelja. Ubeđena sam da će buduće generacije učiti pomoću elektronskih uređaja koji će biti mnogo savremeniji, nego danas kompjuteri. Ko zna, možda škola neće biti toliko važna, već će se sve obrađivati elektronskim uređajima. Možda će se moći uticati na vremenske prilike, pa će vladati večno proleće. U svakom slučaju, nadam se mnogo boljem, pravičnijem i srećnijem životu. A dok se to ne ostvari, nama preostaje da sadašnje obaveze što svesnije obavljamo i verujemo u bolju budućnost.

Marija Varga 8/2

Svako vreme ima svoje breme

Bez obzira u kom veku živimo, sve osobe su različite. Čak i one slične moraju imati neke sitne razlike. Uvek su postojali uobraženi ljudi, koji su puni sebe i prave se da su nešto što nisu. U devetnaestom veku su muškarci i žene mislim da su gospoda tako što su se oblačili u skupa odela i govorili reči iz stranih jezika (uglavnom pogrešno). Danas je deo toga ostao isti, ali se i jedan veliki deo promenio sa vremenom. U manjim merama je ta uobraženost smešna i može biti interesantna, ali u većim ozbiljnijim merama postaje veoma iritantna i uglavnom ljudi ne mogu da je trpe. Osobe danas (bez obzira na pol i godine) previše menjaju svoj identite i osobine da bi se ukoplile u razna društva. Menjaju se do te mere da postaju dvolični, i to se uglavnom ne završi dobro, jer bivaju izbačeni iz svih društava u koja su ušli. To uglavnom otera njihove prave prijatelje, jer se neki ljudi menjaju do te mere da počnu da ogovaraju svoje stare prijatelje. Ne shvataju da im ta popularnost ne znači. Kad odu iz škole, a uglavnom rade stvari koje mogu da ih dovedu u nevolju, samo da bi impresionirali druge. Pored ogovaranja, takođe ismevaju svoje prijatelje i izmišljaju razne laži o njima. Uobraženost je tako vremenom prerasla u ljubomoru, spletkarenje i dvoličnost, što je veliki korak unazad.

Voleo bih da ljudi prihvataju druge zbog onog što jesu i da se svako druži sa kim mu odgovara, a ne da pokušava da impresionira sve oko sebe.

Luka Paulić 7/3

Često razmišljam o budućnosti

Pred nama se nalazi veliki put koji uz mnogo truda treba sami da pređemo.

Često razmišljam šta će biti u budućnosti, čime će se baviti i kako ću živeti. Završavamo osmi razred što znači da treba da položimo prijemni ispit da bi upisali željenu školu. Ponekad, kad nemam šta radim, kada ostanem sama sa svojim mislima, malo se zagledam u budućnost. Šta će biti sutra, niko ne zna, šta nas očekuje i kako će sve da se završi. Sebe vidim na sred velike sale, a oko mene mnogo dece koja željno iščekuju da im pokažem novu koreografiju, a oko nas

hiljadu reflektpra koji obasjavaju taj prizor. Naravno, pored svega toga moram da imam završenu školu. Volela bih da upišem ono u čemu se pronalazim, što je dobro za mene i najvažnije da posle toga imam dobar posao, da bih mogla da izdržavam sebe i svoju porodicu jednog dana. Uskoro će prijemni, svi su napeti, pa tako i ja, mnogo vežbamo i stvarno se jako trudimo. Za dva meseca se rastajem od generacije. Volela bih da mogu da nastavim druženje sa svima, ali znam da je to nemoguće. Nadam se da će neki nod njih u budućnosti pružimo ruku, javiti se i pitati kako sam.

Napetost raste, vremena je sve manje, ali nadam se da će se trud isplatiti i da će se trud isplatiti i da će se na kraju sve dobro završiti.

Ivana Kojić 8/1

Kad bi jastuci progovorili

Svako ima jastuk na kome sanja lepe ili ružne snove, ili razmišlja o nekim stvarima koje samo njega zanimaju.

I ja imam svoj jastuk na kome često umorna legnem da se odmorim ili da razmišljam, koje samo on zna. Ponekad mislim šta će se desiti sutra, ako se vreme promeni, ili čime ću se baviti kad odrastem, ili jednostavno legnem i učim. Moji snovi su jednostavni i često sanjam sve što sam jednom pročitala. Jednom sam čitala knjigu o Mesecu i te večeri sam to i sanjala. Sanjala sam kako sam putovala na Mesec i videla Mesečevu prašinu od koje sam dobila kratku kijavicu. Takođe je i počela kiša meteorita pa sam se ja sakrila u jednu rupu na Mesecu. Sa Meseca sam videla sve planete Sunčevog sistema i sve zvezde na nebu. U jednom trenutku došlo je neki čudan čovek i rekao mi da čitajući knjige saznajem mnogo stvari ne samo o čoveku nego i o prirodi i u okolini u kojoj živimo. Nastavila sam da razgledam planete i u jednom trenutku sam videla sunčeve pege koje su crne i jako uočljive. Kada sam se vratila sve ovo sam slikala i pokazala je narodu koji je rekao da sam ja prva koja se vratila sa Meseca. To je bilo moje putovanje na Mesec koji je moj jastuk saznao i čuti o svim snovima i mojim razmišljanjima.

Moj jastuk čuva sve moje snove kao i razmišljanja. Na njemu se uvek dobro odmorim i spremna sam za novi dan. Kada bi moj jastuk progovorio, svi bi saznali o mojim snovima i neverovatnim avanturama koje se meni dešavaju u njima.

Ivana Antić 7/3